

PASTORALA LA SARBATOAREA INVIERII DOMNULUI - 2013

† MIHAIL

*Episcopul Românilor Ortodocși din Australia
și Noua Zeelandă*

Prin Crucea Domnului Hristos, spre biruința vieții asupra morții

† M I H A I L

Prin Harul lui Dumnezeu

Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande

**Preacucernicilor părinți și dreptmăritorilor creștini
Har, Milă și Pace de la Hristos Domnul
iar de la Noi părintești binecuvântări.**

*„Dacă Hristos n-a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră,
zadarnică însă și credința voastră” (I Cor. 15,14)*

Iubiți credincioși și credincioase,

Hristos a Înviat!

Sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos este sărbătoarea bucuriei și a luminii, a vieții și a păcii. Astăzi ne *bucurăm* pentru că *„aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea”*; și pentru aceasta cântăm împreună *„Deși te-ai pogorât în mormânt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând femeilor mironosițe Bucurați-vă! Și apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare”* (Condacul, glasul al 8-lea). Învierea Domnului este sărbătoarea *luminii*, pentru că din mormântul întunecat, Hristos Domnul a înviat și *„toate s-au umplut de lumină și cerul și pământul și cele dedesubt... ”*. Prin cruce Hristos Domnul a împăcat pe Dumnezeu Tatăl cu neamul omenesc. Pentru aceasta, Domnul cel înviat le grăiește ucenicilor, zicând *„Pace Vouă”* iar ucenicii *„s-au bucurat văzând pe Domnul”* (In. 20, 19-20).

Dreptmăritori creștini,

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a vestit ucenicilor Săi mai înainte, că se apropie de Patimi și de Moarte, îndemnându-i la stăruință în rugăciune. El a considerat jertfa ca singura cale posibilă de a reda viața întregii lumi, care se îndepărtase de Dumnezeu Tatăl: *„Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibe viață veșnică”* (In. 3,14-15).

Deși era Dumnezeu adevărat și Om adevărat, în afară de păcat, Iisus a acceptat Patimile în mod liber și real, știind că moartea Sa este o jertfă de ispășire adusă lui Dumnezeu Tatăl pentru toți oamenii *„El a gustat moartea, pentru fiecare om”* (Evr.2,9). Apostolii, respectând Legea, pregăteau Paștele iudaic pentru a sărbători împreună cu Domnul Iisus, dar El devine *„Paștele nostru, prin cinstitele lui Patimi”* (I Cor. 5,7), căci prin cruce se împlinește scopul Întrupării Sale: *„Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?”* (Lc.24,26). Pentru aceasta, Biserica, în Canonul Învierii, cântă: *„Ziua Învierii, popoare să ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință”*.

În ascultare deplină față de voia lui Dumnezeu Tatăl, cu evlavie și smerenie adâncă, El ne arată că scopul misiunii Sale pământești este mântuirea și viața veșnică la care se poate ajunge prin jertfă pe cruce.

În același timp, Patimile Domnului au adus și proslăvirea Sa. Înaintând spre moartea pe cruce, Iisus se descoperă ca Dumnezeu tot mai mult și de aceea Învierea este momentul suprem al proslăvirii Sale dar și de schimbare a noastră, fapt pentru care Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă *„să-I dăm mulțumire lui Dumnezeu, Care ne-a dat biruință prin Domnul nostru Iisus Hristos”* (I Cor.15, 57).

Iubiți frați și surori în Domnul cel Înviat,

Puterile religioase și politice L-au invidiat și L-au dușmănit pe toată perioada misiunii Sale pământești și L-au condamnat pe nedrept la moarte pe cruce, o execuție umilitoare, rezervată sclavilor. Crucea era disprețul total și tortura cea mai crudă și mai oribilă. Și totuși a acceptat-o liber și

liniștit. Ceea ce Îl întrista însă pe El, care cunoștea inimile și gândurile oamenilor, era atitudinea poporului lui Israel care cu câteva zile mai înainte Îl primesc în Ierusalim și Îl aclamau: *“Osana, Fiul lui David”* (Mt. 21,9), *“Binecuvântat este Împăratul Cel ce vine în numele Domnului”* (Lc. 19, 38), iar apoi mulți se vor lepăda de El. Pentru aceasta era trist știind că aici, în Ierusalim, proorocii și dreptii Vechiului Testament și-au vărsat sângele, anticipând jertfa Sa, care se apropia. Pentru aceasta, când S-a apropiat și a văzut cetatea, a plâns pentru ea, proorocind: *“Dacă ai fi cunoscut în ziua aceasta cele spre pacea ta! Vor veni zile peste tine când dușmanii te vor împresura, te vor face una pământul și pe fiii tăi care sunt cu tine, pentru că n-ai cunoscut vremea cercetării tale”* (Lc. 19, 41-44). Durerea Îi cuprinse inima pentru că *“Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit”* (In. 1,11). Mulțimea a devenit însetată de sânge nevinovat, pe care îl vor cere cu multă înverșunare. Puțini au rămas alături de El în timpul Patimilor, Morții și după Înviere. Sfinții Apostoli și cei apropiați lor Îl văd și Îl aud după Învierea din morți timp de patruzeci de zile, timp în care sunt pregătiți pentru misiunea de a propovădui Evanghelia la toată lumea. În această perioadă **Apostolii se întăresc în credință, aud învățătura Domnului despre împărăția lui Dumnezeu și primesc făgăduința Duhului Sfânt.**

La Cincizecime Duhul Sfânt se coboară peste Sfinții Apostoli (F.A. 2,4) și se întemeiază Biserica creștină, ca Trup al Lui Hristos și templu al Duhului Sfânt.

Iubiți credincioși,

Jertfa unică a Domnului Iisus Hristos este actualizată astăzi prin jertfa euharistică. În Biserică, la Sfânta Liturghie, prin rugăciunea slujitorilor – episcop, preot și diacon, și a comunității liturgice, Hristos se jertfește și se împarte lumii spre viața veșnică. Astfel, cu conștiința curată, mărturisiți de păcate, ne împărtășim cu El care se dă în forma văzută a pâinii și vinului, transformat în Trupul și Sângele Său, însemnând semnul crucii pe trupul nostru pentru că prin Cruce, Hristos Domnul ne-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl, prin Cruce ne-a deschis porțile vieții celei veșnice.

Sfântul Apostol Pavel scrie corintenilor: *„Hristos m-a trimis ... să binevestesc, nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu se facă zadarnică*

crucea lui Hristos. Căci cuvântul crucii este nebunie pentru cei pieritori, iar pentru noi cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (I Cor. 1, 17-18).

Anul acesta în special – 2013, care a fost închinat în Patriarhia Română ca „**An omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena**”, pentru că se împlinesc 1700 de ani de libertate religioasă acordată creștinilor de către împăratul Constantin cel Mare, prin Edictul de la Milan (în anul 313), ne amintim de minunea pe care a trăit-o împăratul Constantin. El a văzut semnul crucii pe cer, alături de care scria: „**În acest semn vei învinge**”. Împăratul a crezut în această descoperire, punând semnul crucii pe steagurile și pe scuturile armatei sale, care a ieșit învingătoare în lupta cu armata lui Maxențiu, mult mai numeroasă.

Prin inspirația divină, Sfântul Constantin rămâne credincios crucii Domnului, pe care o descoperă mama sa, Împărăteasa Elena, la Ierusalim, iar prin măsurile luate în timpul lor, cei doi împărați au devenit protectori ai creștinismului, apărători ai unității Bisericii și ai libertății creștinilor.

Noi ne bucurăm de roadele acestor acțiuni ale sfinților Bisericii creștine și suntem chemați să-L primim și să-L mărturisim pe Hristos Domnul Cel Înviat din morți, așa cum L-au primit cu bucurie Apostolii și femeile mironosițe și să-L mărturisim prin faptele și prin viața noastră, așa cum L-au mărturisit Mucenicii, Dascălii, Învățătorii Bisericii noastre și toți înaintașii care au avut în ajutor crucea cea dătătoare de viață. Cu acest semn vom învinge și noi în lupta noastră duhovnicească spre Împărăția lui Dumnezeu, dătătoare de viață, lumină și pace dumnezeiască.

La sărbătoarea Învierii Domnului vă transmitem cele mai alese urări de sănătate și bucurie, pace sufletească și ajutor în toată lucrarea cea folositoare, împreună cu salutul pascal:

“Hristos a Înviat”.

Al vostru către Domnul rugător,

† **MIHAIL**

Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande